

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1983

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 3

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 4

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 5

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 6

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 7

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 8

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 9

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 10

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 11

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 12

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 13

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 14

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 15

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 16

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 17

Forslag til : Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti 18

Tag del i debatten...

På de følgende sider fremlægger vi et første forslag til nyt principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti.

Selve forslaget har været diskuteret i partiets forretningsudvalg og den nedsatte 'programbande'.

Enhver vil kunne konstatere at der er betydelige forskelle mellem det foreliggende forslag og partiets nuværende program — stiftelsesprogrammet fra '76.

For at starte med formen så har vi valgt at udarbejde et egentligt *principgrundlag*. Forslaget er kortfattet og postulerende i sin form — konkrete politikker for enkelte områder af klassekampen (se specielt afsnit 11) er kun medtaget i det omfang de belyser partiets *strategi*.

Den knappe form stiller store krav til de enkelte formuleringer — og vi kan da allerede nu konstatere at der er sproglige formuleringer her og der som skal tæses op under vejs. Samtidig betyder formen at argumenter og forklaringer skal hentes andetsteds. Vi vil her godt i særdeleshed pege på Benito Scocozzas pjeces »Marxismen og reformismen« og bogen »Socialismen mellem utopi og virkelighed« af samme forfatter samt Svend Aage Madsens pjeces »De kriseramte firseres politiske økonomi« som skrifter, der giver væsentligt baggrundsmateriale for den kortfattede programtekst. Og så vil vi naturligvis følge debatten løbende i KT og partiets øvrige udgivelser.

Den kortfattede form har altså sine ulemper. Men den byder også på klare fordele: Her er ikke plads til udenoms snak — konklusionerne står der kort og (forhåbentlig) klart, til at tage stilling til. Og det håber vi selvfølgelig at også du vil gøre, så debatten om KAPs nye principgrundlag kommer til at inddrage flest mulige aspekter.

Sammenholder du indholdet i det foreliggende forslag med '76-programmet, vil det hurtigt stå klart at der er tale om ganske omfattende ændringer. Mangt og meget ser anderledes ud både i verden og i Danmark end det gjorde i '76. Og vores analyser af *hvorfor* tingene ser ud som de gør har undergået forandringer.

Når vi har valgt at offentliggøre dette første udkast i KT, er det fordi de emner, der tages op, har interesse langt ud over KAPs rækker. Hele venstrefløjens har stået med ryggen mod muren siden krisen for alvor begyndte at kradsse. Borgerskabet har både ude og hjemme haft held til at sætte sin offensiv igennem. Der savnes i høj grad et alternativ til at samle arbejderklassen til modstand. Forslaget til principgrundlag for KAP skal ses som et forsøg på at skitsere det grundlæggende udgangspunkt for et sådant alternativ.

I håbet om at mange vil tage del i debatten — også her i KT — siger vi: God diskussionslyst.

forslag til:

Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti

Forord

Alle kender vist bemærkningen: Hvad skal vi egentlig med alle disse mange partier på venstrefløjen? Det betyder bare splittelse — og ingen kan finde ud af, hvad det er, der skiller SF, DKP, VS, KAP, SAP osv. osv... Læg dog stridighederne på hylden og saml jer om en fælles kamp mod kapitalismen!

KAP forstår udmærket behovet for samling og enhed. Men vi må samtidig tilføje: Det er jo ikke ligegyldigt, hvad man samles og enes om. Når der er flere venstrefløjspartier, skyldes det netop, at der er grundlæggende uenigheder om, hvad det er, der skal skabes enhed omkring. KAP mener f.eks., at Sovjetunionen er et statskapitalistisk diktatur, mens DKP mener, at den er verdens førende socialistiske stat. Og det gør uægtelig en forskel, når man skal tage stilling til den internationale klassekamp, som klassekampen i Danmark både er en del af og afhængig af. Kan DKP og KAP på denne baggrund blive enige om de fleste internationale kampspørgsmål? Nej, naturligvis kan de ikke det.

Eller lad os tage en anden grundlæggende uenighed: SF mener, at Socialdemokratiet skal være en allianceparner i kampen for socialismen; heroverfor mener KAP, at Socialdemokratiet som partimaskine er den måske bedst egnede administrator af det kapitalistiske samfund og derfor er en alvorlig bremse på kampen for socialismen. Derfor kan SF og KAP ikke arbejde på et fælles grundlag i en lang række spørgsmål.

Og lad os endelig tage en tredje grundlæggende uenighed: VS mener, at en bredt samlende kamp for den nationale selvbestemmelsesret, således som vi så den udfoldet før folkeafstemningen om medlemsskab af EF i 1972, var forkert, for

ifølge VS kan man ikke tale om et forsvar for nationen, så længe borgerskabet har magten; heroverfor står KAP's standpunkt, at arbejderklassen også under kapitalismen skal kæmpe for den nationale selvbestemmelsesret, og at arbejderklassen — som f.eks. under Anden Verdenskrig — må alliere sig med alle, der kæmper for denne selvbestemmelsesret, også selv om kampen i øjeblikket ikke har et socialistisk sigte. Kan VS og KAP på denne baggrund arbejde sammen i en bred front mod EF? Nej, naturligvis kan de ikke det.

De helt afgørende uenigheder mellem venstrefløjspartierne, som hér er trukket op, har mange rødder, som vi ikke hér skal komme ind på. Vi skal blot konstatere, at de eksisterer, og at den eneste prøvesten for, om det ene eller det andet standpunkt er rigtigt, er praksis. Og praksis afgiver ikke beviserne fra den ene dag til den anden.

Nu er det ikke blot nutidens og fremtidens praksis, det drejer sig om. Arbejderklassen har gennem årtierne indhøstet en række klassekampserfaringer. Og uenighederne om mål og midler er også opstået som følge af forskellige måder at opsummere disse erfaringer på.

Den marxistiske teori, som alle venstrefløjspartier påberåber sig, er en opsummering af disse erfaringer og samtidig redskabet til at foretage denne opsummering.

KAP er opstået som følge af en kritik af først og fremmest DKP's syn på verden og opsummering af klassekampen. KAP mener ikke, at DKP's analyser er rigtige. Vi mener — som allerede nævnt — ikke, at Sovjetunionen er socialistisk og demokratisk, vi mener ikke, at man kan glide over i socialismen via et antimonopolistisk demokrati, fordi en sådan forestilling underkender de

blodige erfaringer, arbejderklassen har høstet, når den har forsøgt at smide borgerskabet på porten, og vi mener ikke, at Socialdemokratiet befinder sig på den rigtige side af klassekampens plankeværk — for på dét punkt er SP og DKP rørende enige.

Men er disse forskelle mellem KAPs standpunkter og DKPs (og SFs og VSe) da grund nok til, at man ligefrem danner et nyt parti? Og at vi stadig holder stædigt fast ved det, selv om det kommer i kraftig modvind? Selv om det ikke opnår den store tilslutning? Forvirrer vi ikke mere end vi afklarer?

Det følgende principgrundlag, som er vedtaget af KAPs 5. kongres 1983, lægger KAPs grundlæggende standpunkter frem. Læserne af det må så selv bedømme, om disse standpunkter er så grundlæggende forskellige fra andre venstrefejspartier, at det berettiger til eksistensen af et særligt parti. Men det er naturligvis ikke blot forskellighederne, vi ønsker, at læserne skal bedømme; vi beder også om en stillingtagen til, om vort programs standpunkter og deraf afledte retningslinier for kampen for socialismen er rigtige. Er KAPs grundlag det bedste udgangspunkt for kampen mod kapitalismen og for socialismen? Og såfremt man synes det, ville det da ikke være rimeligt, om man sluttede op om KAP og arbejdede for, at dets linie vandt udbredelse?

Nu er det naturligvis klart, at et principgrundlag nødvendigvis må være kortfattet og postulerende. Det skal fremlægge grundlaget for politikken. Det er en slags konklusion på de analyser, partiet har foretaget og så vidt muligt afprøvet i praksis. Det har ikke argumenterne med. Vil man have disse argumenter med, vil man diskutere dem og veje dem på kritikkens vægtskål, må man læse partiets tidsskrift og dets øvrige udgivelser og deltage i dets møder og studiekredse.

Der er således kun tale om en sammenfatning af partiets grundlag og overordnede synspunkter — en sammenfatning, der forhåbentlig er en helhed, som på én og samme tid tager sit udgangspunkt i de erfaringer, der er indhøstet i den socialistiske bevægelses historie, og tager sit udgangspunkt i den virkelighed, vi står midt i idag.

Ikke mindst det sidste udgangspunkt er vigtigt, når man vil forstå principgrundlagets karakter. For det er ikke et forsøg på at formulere den evige sandhed om klassekampens udvikling og perspektiver. Det er kun syv år siden, KAP vedtog sit første program, sit stiftelsesprogram. Siden da er der sket mange ting. Verden har ændret sig. Den komplicerede internationale og nationale klassekamp har udviklet sig på godt og ondt. Og vi er forhåbentligt også blevet en smule klogere, har fået bedre greb om at analysere klassekampen og udvikle politikken.

Da KAP vedtog sit stiftelsesprogram i 1976, opfattede vi os som en del af en international marxistisk-leninistisk bevægelse med Kinas kommunistiske Parti som værende det parti, der havde givet os størst inspiration. Og på det hjemlige plan oplevede vi dengang en kraftig fremgang for vort parti og overhovedet for venstreorienteret politik.

Men situationen er en anden idag, en endda væsentlig anden. Den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse eksisterer ikke længere. En række af de dengang faste standpunkter, som vi havde overtaget fra Kinas kommunistiske Parti og dermed fra den kommunistiske verdensbevægelses tradition, viste sig at være uholdbare — f.eks. vurderingen af Sovjetunionen i Stalintiden og overhovedet af, hvad socialisme er for noget. Og splittelsen mellem Albanien og Kina og udviklingen i Kina selv skabte efter 1976 et behov for en tilbundsående selvstændig analyse af socialismen og af vilkårene for socialismen.

Og på det hjemlige plan oplevede vi efter 1976 en kraftig højredrejning i kølvandet på krisen. Denne højredrejning, der nu udmøntes i de 'kolde 80'ere', har ført til en tilsvarende højredrejning inden for venstrefløjen — og har ramt KAP med et kelleslag. Og dette slag har ramt os netop i en periode, hvor vi for alvor formåede at plante det unge parti midt i den danske klassekamp, hvor vi for alvor evnede at udforme en politik, som tog sit udgangspunkt i

de danske forhold og ikke i abstrakte formler.

Det følgende er naturligvis præget af splintringen af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, af de overvejelser over det socialistiske perspektiv, dette har ført med sig, af det syn på det internationale styrkeforhold, det ligeledes har ført til, og af den defensive situation, arbejderklassen, venstrefløj og KAP befinder sig i for tiden.

At principgrundlaget således forankres i den eksisterende internationale og hjemlige klassekampssituation skulle gerne være dets styrke, men det indebærer samtidig, at dets levetid med nødvendighed vil være kort.

Dermed skal imidlertid ikke siges, at partiets principgrundlag er et spontant og tilfældigt svar på den situation, der eksisterer lige nu og hér. Det er rigtigt, at de omvæltninger, vi netop har nævnt, har været store, og det er ikke sikkert, at der i en rum tid vil optræde ligeså store omvæltninger, som berører grundlæggende spørgsmål. Men det er også rigtigt, at trods omvæltningerne forbliver KAPs principielle udgangspunkt det samme. Vi har

- udviklet vort syn på kapitalismen og
 - forandret vores linie derefter, men vi
 - har ikke grundlæggende ændret vor
 - opfattelse af det danske samfunds
 5 struktur. Vi har udviklet vort syn på
 - den internationale klassekamp og
 - ændret vor linie derefter, men vi har
 - ikke grundlæggende ændret vor
 - opfattelse af, at det er de to super-
 10 magter, de to imperialistiske centre,
 - USA og Sovjetunionen, som er folke-
 - nes hovedfjender. Vi har udviklet
 - vort syn på, hvad der må kræves af
 - et samfund, for at det kan kaldes
 15 socialistisk, men vi er ikke veget det
 - mindste fra den grundlæggende
 - opfattelse, at kun socialismen kan
 - befri arbejderklassen fra den udbyt-
 - ning og undertrykkelse, som er
 - kernen i det permanent krisehærgede
 20 kapitalistiske samfund.
 - KAPs program er således ikke som
 - et skib, der sejler snart hid, snart did
 - alt efter hvordan vinden blæser.
 25 Partiets grundlæggende principper,
 - som også ligger under det følgende,
 - er urokkede af de forskellige vinde,
 - der blæser. Og det er på disse
 - grundlæggende principper og ud fra
 30 disse principper, at de tidsbestemte
 - betragtninger, der findes i princip-
 - grundlaget, er udformet.

Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti

1. Danmark — et statsmonopolkapitalistisk samfund

Danmark er et kapitalistisk samfund. Arbejderklassen hverken ejer eller disponerer over produktionsmidlerne. Den ejer eller disponerer ikke over de værdier, den selv skaber. Arbejderklassen ejer kun sin egen arbejdskraft, som den — hvis den får lov til det — må sælge til kapitalejerne for at eksistere.

Det danske samfund er et *højt-udviklet* kapitalistisk samfund. Dette viser sig ved en stærk koncentration af kapitalen. Det viser sig ved, at stat og privatkapital er stærkt sammenfiltret. Og det viser sig

- endelig ved, at borgerskabet anvender staten som økonomisk regulator for at forhindre, at det anarki, den kapitalistiske konkurrence fører med sig, ender i kaos og kapitalismens undergang.
 50 Den kraftigt øgede statslige indgriben i økonomien og statens kraftigt øgede rolle i undertrykkelsen af arbejderklassen har samtidig medført, at statsapparatet disponerer over en stadig voksende andel af den af arbejderklassen skabte værdi.
 55 Det er disse trak ved den danske kapitalisme, der er årsagen til, at det

danske samfund må karakteriseres som et *statsmonopolkapitalistisk* samfund.

Udviklingen af kapitalismen til dens statsmonopolkapitalistiske stadi har medført, at klassestrukturen er blevet ændret. Med produktionens og reproduktionens øgede samfundsmæssiggørelse, der er en følge af den stadig større arbejdsdeling, og med kapitalens og især monopolernes øgede dominans over alle samfundslivets områder er borgerskabet blevet reduceret til en talmæssig lille klasse, der med monopolborgerskabet som kerne koncentrerer magten over produktionsmidlerne. Samtidig har statens øgede økonomiske rolle medført, at der inden for den offentlige sektor har udskilt sig et øvre lag, som på grund af dets faktiske disposition over de værdier, staten råder over, fungerer som udbyttere og undertrykkere og derfor udgør en fraktion inden for borgerskabet. I et vist mål er dele af dette borgerskab inden for statsapparatet sammenfiltret med toppen inden for fagbevægelsen, som ligeledes disponerer over store værdier og derfor må karakteriseres som en fagbureaukratisk fraktion af borgerskabet.

Over for dette trehovede borgerskab står en arbejderklasse, som udgør langt den overvejende del af befolkningen. Den tidlige kapitalismes også talmæssigt dominerende industriarbejderkerne udgør idag kun en mindre del af den samlede lønarbejderklasse, der som følge af den statsmonopolkapitalistiske udvikling er blevet kraftigt udvidet med nye lønarbejderlag inden for den offentlige sektor, inden for servicefagene, kontorområdet mv. Også flertallet af det kraftigt øgede antal uddannelsessøgende tilhører lønarbejderklassen, fordi de kommer fra denne klasse, lever på lønarbejder-vilkår i uddannelsestiden og ender som lønarbejdere.

Mens samfundsmæssiggørelsen af produktionen og reproduktionen således har medført, at flertallet af den danske befolkning har fået status

- som lønarbejdere, har den arbejdsdeling, som samfundsmæssiggørelsen er en følge af, samtidig medført, - at lønarbejderklassen hvad angår arbejdsfunktion er præget af en 5 broget mangfoldighed. Dette har ført til, at de traditionelle modsætninger - inden for lønarbejderklassen mellem - højtlønnede og lavtlønnede, mellem 10 kvinder og mænd, mellem håndens og åndens arbejdere og mellem unge og gamle er blevet suppleret med en række andre modsætninger som f.eks. mellem offentligt ansatte og 15 privat ansatte, mellem højtuddannede, mellemuddannede og ikke-uddannede osv. osv. Andre modsætninger er modsætningen mellem ejerlejligheds- og parcelhusejere og lejere og 20 modsætningen mellem arbejdsløse og ikke-arbejdsløse.

- Disse modsætninger, som alle skærpes i krisetider, modvirkes på 25 den anden side af, at lønarbejderklassen økonomisk får mere og mere lige vilkår, hvilket styrker den almene lønarbejderbevidsthed. I de senere årtier har det medført, at også de nye lag inden for lønarbejderklassen er blevet mere fagforeningsbevidste.

- Den statsmonopolkapitalistiske udvikling med dens kraftige vækst i 35 antallet af lønarbejdere på den ene side og den store koncentration af økonomisk magt hos et lille privatkapitalistisk, statsligt og fagligt monopolborgerskab på den anden side har trukket gulvtæppet væk 40 under den lille selvstændige erhvervsdrivende. Dog gælder det for landbrugets vedkommende, at dette trods centralisering fortsat i hovedsiden bygger på familiebruget. Selv om landbrugerne bestandigt rammes af økonomiske vanskeligheder, udgør de i det store og hele en småborgerlig politisk reserve for monopolkapitalen, en reserve, som talmæssigt er 50 beskeden, men som kvalitativt har stor betydning, fordi landbrugets andel i nationalproduktet og ikke mindst i eksporten har stor økonomisk vægt. 55

2. Klassekampen og reformismen

Selv om der således er sket en klasse-
mæssig polarisering som følge af den
statsmonopolkapitalistiske udvik-
ling, har dette ikke givet sig udslag i
en deraf følgende automatisk skær-
pelse af klassekampen.

Den danske lønarbejderklasse har i
mange generationer haft en reformis-
tisk bevidsthed. Reformismen er
forestillingen om, at man inden for
det bestående kapitalistiske samfund
kan nedbryde klasseforskellene!
Grundlaget for den reformistiske
bevidsthed er, at udbytningen under
kapitalismen er skjult. Det ser ud,
som om lønarbejderen modtager den
fulde betaling for sit arbejde, selv om
den løn, arbejderne får direkte eller
indirekte via de samfundsmæssige
reproduktionsgoder (gratis skoler,
sygehusophold mv.), kun svarer til
en del af den værdi, der skabes.

Den dominerende reformistiske
bevidsthed har været og er kilden til
den classesamarbejds politik, som
har præget det 20. århundrede, og
som desuden har været underlaget
for, at toppen inden for Socialdemo-
kratiet og fagbevægelsen har kunnet
vokse ind i borgerskabet.

Forudsætningen for classesamar-
bejds politikken er klassekampen.
Igenem årtierne har lønarbejderne
bestandigt søgt at sælge deres
arbejdskraft så dyrt som muligt, men
denne kamp er blevet kanaliseret ind
i det classesamarbejdssystem, som
er blevet skabt omkring 'arbejds-
markedet'; og der har ingensinde
eksisteret en stærk revolutionær

- venstrebevægelse, som har været i
- stand til at forbinde den økonomiske
- og politiske kamp og målrette den
- med kapitalismens omstyrtelse som
- følge. En medvirkende årsag hertil
- har været venstrepartiernes leflen for
- Socialdemokratiet, hvilket skyldes,
- at disse partier selv er blevet ofre for
- reformismens illusioner.

10 Den afgørende betingelse for, at
- reformismen har været altdomine-
- rende, og at udbytningsmekanismen
- ikke er trådt klart frem, skal
- imidlertid søges i den *relative* økono-
- miske og politiske stabilitet, som har
- præget det danske kapitalistiske
- samfund. Danmark er ikke på
- alvorlig vis blevet indblandet i de
- store internationale konflikter med 1.
- og 2. verdenskrig som højdepunkter.
- Dansk kapitalisme har stået stærkt
- på det internationale marked, og
- indtil videre har dette ikke ændret
- sig så radikalt, at det har truet
- kapitalismen for alvor. Levestandar-
- den har — trods en betydelig skær-
- pelse af udbytningen — været vok-
- sende som følge af en kraftig vækst i
- den samlede samfundsskabte værdi,
- hvilket igen er et resultat af den
- teknisk-videnskabelige udvikling.

25 Danmark har således ligget i et
- højtudviklet lunt hjørne af den
- imperialistiske moderverden, således
- at den danske lønarbejders levevilkår
- sammenlignet med levevilkårene i de
- fleste andre lande, herunder også i de
- lande, der erklærer sig som værende
- socialistiske, har været og fortsat er
- gode.

3. Kampen for demokratiske rettigheder og det borgerlige demokrati

Dansk kapitalismes relative stabili-
- tet er grundlaget for, at det politiske
- system har været ligeså relativt stab-
- ilt. Den danske styreform er borger-
- lig demokratisk. Det borgerlige
- demokrati anerkender alles formelle
- lige ret til at styre samfundet, men
- fungerer i sit væsen som en skal
- omkring borgerskabets faktiske øko-

- nomiske, politiske og ideologiske
- herredømme.

50 Når borgerskabet anerkender alles
- formelle lige ret til at styre sam-
- fundet, er det på den ene side et
- resultat af arbejderklassens kamp for
- demokratiske rettigheder, herunder
- for ytringsfrihed, forsamlingsfrihed,
- organisationsfrihed og almindelig

valgret, og på den anden side et udtryk for, at borgerskabets faktiske magt ikke er blevet antastet, idet arbejderklassen som følge af den dominerende reformistiske bevidsthed aldrig nogensinde har søgt at udnytte de demokratiske rettigheder til et frontalangreb på borgerskabets herredømme.

Den borgerlig demokratiske form har desuden været med til at styrke illusioner om, at alle, uanset om de er arbejdere eller kapitalister, er lige, og at vi alle 'er i samme båd'. Disse

- illusioner er yderligere blevet styrket
- af venstrepartier som SF og DKP,
- der hævder, at det er muligt at
- anvende det borgerlige demokrati
- 5 som redskab til socialismens indfø-
- relse til trods for, at alle erfaringer
- uden undtagelse viser, at borgerska-
- bet, såfremt arbejderklassen søger at
- bruge de tilkæmpede demokratiske
- 10 rettigheder til at sætte borgerskabet
- på porten, gør brug af voldsappa-
- ratet og suspenderer disse rettig-
- heder.
-

4. Danmark i verden. Den internationale klassekamp

Den danske kapitalisme og klassekampen i Danmark eksisterer imidlertid ikke i et tomrum. Danmark er et lille land, der i voksende omfang er blevet integreret i den *vest*kapitalistiske verden. Dette gør Danmark særdeles sårbart over for de krisefænomener, som optræder internationalt.

Dansk kapitalismes tilknytning til og delvise underordning under den internationale kapitalisme har medført, at Danmark er blevet medlem af NATO og EF. Dette har medført en afgivelse af en del af den nationale selvbestemmelsesret.

Samtidig er Danmark blevet en kassebold i det internationale økonomiske og politiske spil. Dette spils hovedakter er de to imperialistiske supermagter, USA og Sovjetunionen, som rivaliserer om verdensherredømmet.

Skal man bedømme Danmarks muligheder for at bevare mest muligt af den nationale selvbestemmelsesret, dets muligheder for at lægge sit lod i fredens vægtskål og den danske lønarbejderklasses mere langsigtede muligheder for at tilkæmpe sig socialismen, må man tage sit udgangspunkt i en vurdering af styrkeforholdene i den internationale klassekamp, hvor den grundlæggende modsætning går mellem kapitalismen og kommunismen.

Udviklingen efter 2. Verdenskrigs store omvæltninger har ført til, at verden idag groft sagt er opdelt i tre.

- Den første Verden er de to imperialistiske supermagter, der økonomisk,
- teknisk og styrkemæssigt er alle
- 25 andre enkeltmagter overlegne. Den
- anden Verden er de mellemstore og
- små højtudviklede imperialistiske
- lande, som befinder sig først og
- fremmest i Europa. Den tredje
- 30 Verden udgøres af det store antal
- industrielt underudviklede lande,
- som siden 2. Verdenskrig har frigjort
- sig fra det oprindelige imperialistiske
- og direkte kolonialistiske herrevælde.
- 35

- Den tredje Verden udgør trods
- indbyrdes modsætninger og trods
- bestandige tendenser til at kapitulere
- over for supermagterne og magterne i
- 40 Den anden Verden hovedkraften i
- kampen mod supermagterne og mod
- imperialismen overhovedet. Landene
- i Den anden Verden står på den ene
- side i modsætning til Den tredje Ver-
- 45 dens lande, fordi de er integreret i
- den imperialistiske moderverden, og
- står på den anden side i modsætning
- til supermagterne, der søger at
- dominere dem eller direkte kontrol-
- lere dem. Denne Den anden Verdens
- 50 position i forhold til supermagterne
- fører igen til en vakkende politik, der
- svinger mellem underordning under
- og modstand mod supermagtsdomi-
- 55 nans.

- I kampen for freden og mod
- imperialismen er supermagterne fol-
- kenes hovedfjender. Derfor er det
- afgørende at vurdere ikke alene
- 60 styrkeforholdet mellem supermag-

terne indbyrdes, men også den enkelte supermagts voksende eller aftagende styrke i forhold til folkene. Igennem de senere årtier er Sovjetunionen blevet relativt stærkere og USA relativt svagere. Sovjetunionen udgør derfor en voksende trussel mod verdensfreden og mod folkene, samtidig med at USAs mere defensive situation kan føre det amerikanske monopolborgerskab til at afværge den voksende sovjetiske styrke gennem en 'slå-først'-manøvre. Det æn-

- drede styrkeforhold mellem supermagterne, hvor Sovjetunionen vinder terræn på bekostning af USA, selv om USA våbenteknisk fortsat er overlegen, har således øget faren for krig.
- Heroverfor står den modsatte tendens, at folkene og også landene i såvel Den tredje som i Den anden Verden i voksende omfang skaber problemer for supermagterne såvel inden for disses traditionelle indflydelsessfærer som udenfor.

5. Kampen for fred og national selvbestemmelsesret

Danmark er et land i Den anden Verden. Dette er udgangspunktet for den danske lønarbejderklassens kamp for freden og for national selvbestemmelsesret.

Danmark må løsgøres fra dets traktatmæssige underordning under USA-imperialismen gennem udmeldelse af NATO. Danmark skal erklæres alliancefrit og indgå i et samarbejde med den globale alliancefri bevægelse, hvis centrum er Den tredje Verden.

For at sikre alliancefriheden må den danske arbejderklasse forsvare landet mod supermagtsintervention. Et militært forsvar af Danmark må bygge på folkemilitæntanken. Alternativet til NATO-militæret er en milits, der er udstyret med højteknologiske lette, mobile forsvarsvåben kombineret med en fast varslingsstyrke, som især bevogter de danske farvande. Et sådant militsforsvar kan dels virke afskrækkende på en magt, der agter at besætte landet, dels fungere som ryggraden i en indre væbnet modstand, såfremt det ikke lykkes at afværge en besættelse, og dels tjene arbejderklassens interesser i videst muligt omfang, fordi et decentraliseret folkeligt forsvar er vanskeligere at mobilisere mod arbejderklassen af det hjemlige borgerskab end et professionaliseret og kaserneret militær. Samtidig må der skabes og udbygges en civilbeskyttelse, der kan tjene befolkningen i en krigssituation.

Kampen for at erstatte det eksisterende militær med et militsforsvar har som udgangspunkt, at Danmark kan blive offer for en regional konflikt, der i hovedsagen udkæmpes uden indsats af kernevåben. Erfaringerne siden 2. verdenskrig viser, at sådanne regionale konflikter uden indsats af kernevåben er nok så tænkelige som en total tilintetgørende kernevåbenkrig.

- rende militær med et militsforsvar har som udgangspunkt, at Danmark kan blive offer for en regional konflikt, der i hovedsagen udkæmpes uden indsats af kernevåben. Erfaringerne siden 2. verdenskrig viser, at sådanne regionale konflikter uden indsats af kernevåben er nok så tænkelige som en total tilintetgørende kernevåbenkrig.
- KAP er helt klar over, at kommer der en sådan tilintetgørende kernevåbenkrig, vil Danmark kunne udslættes af landkortet. Dette bør imidlertid ikke stå i vejen for en forsvarspolitik, der tager andre og måske mere sandsynlige væbnede konfliktmuligheder i betragtning. Men for at sikre mest muligt, at Danmark ikke bliver offer for en kernevåbenkrig, må arbejderklassen tvinge magthaverne til at afstå fra at udruste Danmark med atomvåben og til at arbejde for en vest/østlig europæisk atomvåbenfri zone som en minimumsgaranti mod at Danmark bliver inddraget i kernevåbenkrigens ragnarok.

- Kampen for alliancefrihed og for et nationalt militsforsvar vil desuden vinde i styrke, hvis den forbindes med en aktiv politik for skabelsen af en samlet alliancefri nordisk region og en nordisk forsvarsalliance, der bygger på militsforsvarets principper.

6. Socialismen på dansk

Kampen for freden og for den nationale selvbestemmelsesret er en del af og samtidig en forudsætning for, at kampen for socialismen skal føre til sejr.

Selv om det næppe er tænkeligt, at en overgang til socialismen vil finde sted i Danmark isoleret fra andre europæiske lande, må udgangspunktet for den danske lønarbejderklassens kamp for socialismen være, at arbejderklassen først og fremmest støtter sig på egen indsats.

På intet tidspunkt i den danske arbejderbevægelses historie har socialismen været inden for rækkevidde. Der er heller intet, der tyder på, at socialismen ligger lige om hjørnet, selv om kapitalismen, ikke mindst på baggrund af de senere års krise, viser sig mere og mere plaget af sine uløselige indre modsætninger.

Grundlaget for en kamp, der har socialismen som et mål, der kan realiseres inden for en overskuelig fremtid, er således ikke til stede. Dertil kommer, at socialismens idé er blevet stærkt kompromitteret som følge af den udvikling, der har fundet sted i de lande, som engang gennemførte antikapitalistiske revolutioner, og som satte socialismen på den politiske og økonomiske dagsorden.

Disse lande har været karakteriseret af en udskillelse af et privilegeret lag, som etablerede sig som en ny herskende statskapitalistisk klasse, der anvendte sin magt over det stærkt centraliserede statsapparat til at udbytte og undertrykke den arbejderklasse, som angiveligt havde magten.

Arbejderklassen i disse lande har således indtil videre tabt klassekampen mod dette nye borgerskab. Kampen mellem fortidens kapitalisme og fremtidens kommunisme, som er den socialistiske overgangsproduktionsmådes væsen, er faldet ud til fordel for kapitalismen. Klasse-samfundet har besejret de kim til det klasseløse samfund, som den socialistiske revolution skabte.

Disse i deres slutresultat i hovedsagen negative erfaringer fra 'den virkeliggjorte socialisme's lande indgår som et centralt erfaringsmateria-

- le i forbindelse med udarbejdelsen af
- forestillinger om, hvordan en dansk
- socialisme bør fungere.

- Det er sandsynligt, at en dansk
5 socialisme som forudsætning vil have
- forhold, der i mangt og meget vil
- være en fremskrivning af det eksiste-
- rende højtudviklede statsmonopol-
- kapitalistiske samfund.

10 Det almene grundlag for en dansk
- socialisme vil således være et velud-
- viklet produktionsapparat, en fremskred-
- den samfundsmæssiggørelse af
- produktionen og reproduktionen, en
15 veluddannet lønarbejderklasse og en
- teknisk fremskreden økonomisk styr-
- ringsmulighed, der kan give et godt
- grundlag for en socialistisk planlæg-
- ning i arbejderklassens interesse.

20 Samtidig vil det have en positiv
- betydning, at det danske samfund i
- hvert fald vil have haft en lang
- borgerlig demokratisk tradition, der
- indebærer, at arbejderklassen opfat-
25 ter en række demokratiske rettighe-
- der som umistelige, uanset om disse
- under kapitalismen har haft formel
- karakter og først under socialismen
- kan komme til udtryk på en sådan
30 måde, at arbejderklassens vilje også
- rent faktisk bliver landets lov.

- En vigtig forudsætning herfor er,
- at arbejderklassen gennem lokale
- arbejdermagtorganer og gennem di-
35 rekte opstilling til, valg af og
- tilbagekaldelsesret over for medlem-
- mer af det organ, der udgør det
- centrale magtcentrum, kan beholde
- magten og ikke må se den tilranet af
40 et nyt borgerskab. En anden vigtig
- forudsætning er, at der eksisterer
- ytringsfrihed, organisationsfrihed,
- ret til dannelse af partier, og at intet
- enkeltparti hverken formelt eller reelt
45 tilkupper sig en monopolstilling.

- For at forhindre udskillelsen af et
- borgerskab må det desuden sikres, at
- ingen personer i politiske og admini-
- strative stillinger modtager en løn,
50 der overstiger en gennemsnitsarbej-
- derløn.

- Men så længe samfundet er et
- knaphedssamfund — og det er det
- hele den socialistiske fase igennem —
55 vil der findes en kamp om, hvordan
- produktet skal fordeles, og så længe
- vil der findes forsøg på, at et mindre-

tal tilraner sig dele af eller hele
merproduktet.

Der findes imidlertid ingen struk-
turelle eller administrative foran-
staltninger, som giver en sikker
garanti mod, at socialismen udhules
og degenererer til statskapitalisme.
Kun den fortsatte politiske, økono-
miske og ideologiske klassekamp
mod den stadige spontane udskillelse
af enkeltbourgeois'er, af grupper af
bourgeois'er og endelig af et samlet
borgerskab, kan sikre, at den kom-
munistiske strategi besejrer de kapi-
talistiske tendenser.

· For at sikre denne strategis
· gennemslag må arbejderklassen dels
· udvikle ansvar over for kollektivet og
· dels udvikle deres indsigt i samfun-
5 dets funktion gennem en stadig
· bredere uddannelse af lønarbejdere,
· således at faren for specialistvælde
· bekæmpes og dermed faren for, at
· enkeltpersoner eller særligt indsigts-
10 fulde grupper kan udnytte deres
· eventuelle positioner inden for stats-
· og planlægningsapparatet til at
· tilrive sig magten over arbejderklas-
· sen.
15

7. Det kommunistiske partis rolle og opgaver

Opbygningen af socialismen har for
første gang i historien som *forudsætning*
menneskenes *bevidste* tilret-
telæggelse af samfundets og deres
egen tilværelse.

Men også mulighederne for at til-
kæmpe sig socialismen afhænger af
en dybtgående indsigt i samfundets
og dermed klassekampens lovmæs-
sigheder som en nødvendig forudsæt-
ning for, at arbejderklassens kamp
målrettes, koordineres og ledes med
henblik på at isolere og overvinde
borgerskabet.

Den af Marx og Engels grundlagte
videnskabelige socialisme er et red-
skab til at forstå kapitalismens
væsen, klassekampens væsen og
socialismens uundgæelighed. Skal
den videnskabelige socialisme imid-
40 lertid være andet end en indsigt i
samfundets lovmæssigheder, skal
den blive til en politisk og sam-
fundsforændrende vejledning til
handling, må den forankres i og
45 benyttes af en politisk organisering,
som kollektivt anvender marxismens
metode.

Det kommunistiske parti er en
sådan organisering. Det kommuni-
50 stiske parti udgør de dele af arbejder-
klassen, som har vundet indsigt i
samfundets og klassekampens lov-
mæssigheder. Partiet udnytter denne
indsigt til at udvikle en strategi og
55 taktik, der fører til, at de udbyttede
og undertrykte besejrer udbytterne
og undertrykkerne. Det kommuni-
stiske partis grundlæggende rolle er at
60 udgøre ledelsen af arbejderklassens

· egen kamp for socialismen og kom-
· munismen.

· Partiet udvikler sin politik gennem
· en demokratisk kollektiv proces, hvis
25 grundlag er den marxistiske analyse
· af klassekampen. De beslutninger,
· partiet træffer, skal udføres af hele
· partiet, for ellers sidder flertallet
· overhørigt, hvorved partiet atomise-
30 res og ikke er i stand til at fungere
· som en samlende, handlende kraft.

· Dette politisk-organisatoriske
· princip, den demokratiske centralis-
· me, er således på én gang en garant
· for såvel demokrati som handlekraft.
· Samtidig understreger partiets an-
· vendelse af den demokratiske centra-
· lisme, at i et ægte demokrati kan
· flertallets magt kun slå igennem,
· såfremt flertallets vilje også rent
· faktisk udmentes i praksis.

· Det er klassekampen, der afgør,
· om det kommunistiske parti formår
· at vinde ledelsen af arbejderklassens
45 kamp for socialismen og komunis-
· men. Men arbejderklassen kan ikke
· besejre borgerskabet, med mindre
· der findes en kraft, der kan lede og
· koordinere kampen. Uden en sådan
50 kraft, uden et kommunistisk parti,
· vil arbejderklassens kamp blive split-
· tet og forfalde til hovedløs sponta-
· neisme.

· Men det kommunistiske parti vil
· aldrig være den eneste organisering i
· arbejderklassen. Skal partiet derfor
· fungere som vejleder i kampen, må
· dets politik slå igennem i arbejder-
· klassens masseorganisationer, i fag-
· foreningerne, i bevægelserne, i de

konkrete aktioner.

Alt efter de skiftende betingelser for klassekampen må partiet evne at styrke brede enhedsbevægelser omkring enkelte klassekampsspørgsmål, selv om disse bevægelser ikke umiddelbart har socialismen som mål. På den anden side må partiet bestandigt bevare sin selvstændighed og i og uden for bevægelserne udbrede forståelsen for, at de enkelte kampe kun kan føre til varige resultater, hvis de på længere sigt underordnes det socialistiske perspektiv.

Det kommunistiske parti vil heller

- aldrig være det eneste parti, der har socialismen som målsætning. Partiet må bestandigt analysere, hvorvidt der findes partier eller dele af partier inden for venstrefløjen, som det kan skabe alliancer med omkring et eller flere strategiske mål. For det er sandsynligt, at der i en revolutionær situation vil eksistere flere socialistiske partier, der under det kommunistiske partis ledelse vil udgøre en enhedsfront, der vil virke som ledelse af den endelige kamp for at gennemføre den socialistiske omvæltning og af kampen for at opbygge socialismen.

8. Den revolutionære vej til socialismen

Skal den danske arbejderklasse vinde socialismen, er det imidlertid nødvendigt, at den dominerende reformistiske bevidsthed bliver brudt ned, og at den danske arbejderklasse gør sin selvstændige indsats i solidaritet med folkene i andre lande for at sikre freden og forsvare den nationale selvbestemmelsesret.

Kommunistisk Arbejderparti virker for, at disse betingelser for at nå socialismen kan skabes. Men KAP ved godt, at såfremt det danske borgerskabs økonomiske og politiske magt for alvor trues, og såfremt Danmark truer med at bryde med det imperialistiske system, vil det danske og det internationale borgerskab bruge ethvert middel for at forhindre det.

KAP slår derfor fast, at kernen i kampen for socialismen er et *revolutionært* perspektiv, og at socialismen kun kan opnås med et *revolutionært* parti i spidsen. KAP afviser således, at arbejderklassen stille og roligt kan indføre socialismen ad parlamentarisk vej.

Dette indebærer ikke, at partiet afviser at opstille til det borgerlige demokratis parlamentariske valg og at lade sig repræsentere i Folketing og kommunalbestyrelser. KAP mener endda, at en væsentlig forudsætning for, at partiet kan nå langt ud med sine standpunkter, og at partiet kan vinde fodfæste i bevægelserne uden for de parlamentariske organer, er, at det repræsenteres i de parla-

mentariske organer, der fremtræder som det kapitalistiske samfunds besluttende centre.

KAP vil ligeledes bekæmpe ethvert forsøg på at afskaffe de parlamentariske organer, samtidig med at partiet understreger, at disse organers indflydelse er begrænset af, at borgerskabet ikke vil tillade, at de på afgørende punkter får en sammensætning, som gør, at de ikke længere i hovedsagen kan anvendes som redskaber for borgerskabets herredømme.

Og det er dette sidste, som vil ske, såfremt klassekampen skærpes derhen, at indførelsen af socialismen står for døren. I så fald vil der opstå en revolutionær situation, der vil fremprovokere borgerskabets nøgne udemokratiske magtudfoldelse. Er arbejderklassen i denne situation ikke forberedt på også med væbnet magt at slå borgerskabets undertrykkelsesforsøg tilbage, vil arbejderklassen lide et afgørende nederlag.

Kun ved at forberede sig på borgerskabets voldelige modrevolution, vil arbejderklassen have en chance for, at borgerskabet kan blive tvunget til at slippe magten uden at gribe til blodsudgydelse.

9. Den strategisk defensive situation

Skal vejen beredes for socialismen, er det imidlertid ikke nok, at partiet proklamerer ønsket om, at lønarbejderklassen sætter sig i bevægelse for at opnå den.

Hvornår den socialistiske omvæltning indtræffer, er desuden ikke afhængig af partiets gode vilje og selv nok så rigtige politik. Klassekampens ebbe og flod og de nationale som internationale betingelser, hvorunder den udspiller sig, har som baggrund såvel de erfaringer, arbejderklassen indhæster, som de modstød, borgerskabet sætter ind. Og de erfaringer, der vindes i klassekampen, fører ikke spontant til indsigt i, at socialismen er den historisk nødvendige løsning på arbejderklassens problemer.

Derfor må det kommunistiske parti udmønte sin strategi i en taktik, der uafbrudt ses i lyset af en nøgtern vurdering af styrkeforholdet mellem klasserne og dermed af ebbe og flod i klassekampen.

Uå fra sådanne analyser har KAP udviklet de politiske retningslinier, ud fra hvilke partiet arbejder i en klassekampssituation, der efter al sandsynlighed i en årrække vil være præget af, at arbejderklassen er i defensiven. Og denne defensive position bliver yderligere defensiv af, at den reformistiske bevidsthed er så indgroet, og at store dele af partierne til venstre for Socialdemokratiet selv ligger under for den.

På baggrund af denne opfattelse, at arbejderklassen befinder sig i en strategisk defensiv situation, betragter partiet såvel arbejderklassens som partiets egne muligheder for at opnå sejre. Selv om der fra tid til anden blæser en venstrevind — som f.eks. i slutningen af tresserne og begyndelsen af halvfjerdserne — og selv om højredrejningen i perioder modsat virker særlig overvældende — som f.eks. i begyndelsen af firserne —, er disse udsving kun beskedne svingninger i forhold til det grundlæggende styrkeforhold, som i årtier har præget klassekampen i Danmark.

Måler man dette styrkeforhold efter lønarbejderklassens politiske markeringer ved de stadigt hyppigere folketingsvalg, må man erkende, at der på intet tidspunkt siden 2. verdenskrigs afslutning har været tale om en venstredrejning, der var så kraftig, at den var udtryk for en modoffensiv fra arbejderklassens side mod borgerskabets økonomiske, politiske og ideologiske herredømme.

10. Strategiske mål på vejen til socialismen*

For KAP betyder denne analyse af styrkeforholdet, at partiet fremlægger en defensiv linie for arbejderklassens kamp. Partiet vender sig på den ene side imod overbudspolitik, der lader, som om arbejderklassen står stærkere, end den faktisk gør. På den anden side viger partiet ikke en tøddel fra sit antireformistiske standpunkt, der bl.a. indebærer, at partiet kompromisløst afviser hovedparten af venstrefløjens medvirken til at skabe illusioner om, at reformismens økonomiske og politiske hovedbastion, Socialdemokratiet, befinder sig på den rigtige side i klassekampen.

Et principgrundlag kan ikke medtage partiets dagsaktuelle taktiske politik. Men det indretter denne politik i overensstemmelse med sit strategiske perspektiv. I dette indgår en række delmål for en række af klassekampens områder:

*] For dette afsnits vedkommende beder vi om, at man i særlig grad lægger hovederne i bled alt efter de erfaringer, man har fra de områder, der tages op, eller fra områder, der ikke tages op, således at KAPs strategiske delmål bliver så vel beskrevet som overhovedet muligt. Hvad mangler? Hvad skal udbygges? Kom med forslag, men husk! Det er ikke øjeblikkelige taktiske bestemte krav, der skal med.

1) KAP kæmper for, at Danmark vender sig mod begge supermagter, frigør sig fra NATO, og EF, opnår alliancefrihed og søger at skabe et nordisk forsvarsforbund, byggende på folkemilitærens principper. Denne kamp for national selvbestemmelse er ligeledes en kamp imod dansk imperialism. KAP støtter det færøske og det grønlandske folks kamp for fuldstændig uafhængighed. Og KAP vender sig imod dansk imperialistisk udbytning af Den tredje Verden, hvilket i visse tilfælde kommer til udtryk gennem en maskeret ulandsbistand.

2) KAP støtter enhver kamp for demokratiske rettigheder. KAP vender sig imod angrebene på faglige rettigheder (blokaderet, forsøg på at skabe 'gule' fagforeninger), imod undergravelsen af retssikkerheden (isolationsfængsling mv.), imod angreb på ytringsfriheden (især inden for uddannelsesområdet og i TV og radio) og imod den voksende politivold mod unge og mod aktionerende arbejdere.

3) KAP går ind for enhedsfagforeninger. Men idag beherskes fagbevægelsen af de socialdemokratiske topledere, der via samarbejdsaftaler o.lign. med de private og statslige arbejdsgivere undertrykker den faglige kamp. KAP arbejder for, at fagforeningerne udvikles til kamporganisationer gennem en kamp mod reformismen i fagbevægelsen. Fagforeningernes sammenfiltrering med stat og arbejdsgivere må bekæmpes. Der må skabes fagforeninger, der er struktureret efter arbejdspladsernes nuværende organisering. Den fremadskridende korporatisering må forhindres, og omdannelsen af fagbevægelsen til et af LO-toppen ledet investeringsselskab gennem indførelsen af ØD/OD må afvises. Desuden må medlemmernes direkte indflydelse på beslutningerne styrkes.

4) Et led i udbytningen og undertrykkelsen af arbejderklassen er eksistensen af en permanent arbejdskraftreserve. Denne arbejdsløshed kan ikke afskaffes under kapitalismen. Men det er nødvendigt at stille krav, der relativt kan reducere arbejdsløshedsstallet. Centralt er krav om offentlig, hjemmemarkedsrettet produktion, som opfylder behov, der

findes hos arbejderklassen.

5) Et af arbejderklassens elementære behov er en ordentlig og ikke for dyr bolig. Kapitalismen har med ejerboligsystemet, via den private spekulation i jorden og i udlejningsboliger og via rentepolitikken skabt forhold, der dels gør det svært at få en bolig og dels har gjort boligudgiften særlig tyngende. KAP går imod ejerboligsystemet. KAP vender sig principielt imod ejerboligsystemet. KAP vender sig samtidig imod borgerkabets udnyttelse af modsætningen mellem ejere og lejere. KAPs boligpolitiske perspektiv er en nationalisering af jord og boligmasse og et direkte offentligt byggeri.

6) Det danske landbrug er præget af rentekapitalens og store aftager- og leverandørselskabers dominans. KAPs mål for landbrugspolitikken er samfundets overtagelse af jorden og oprettelsen af kollektive landbrugsbedrifter. Et led i kampen for dette mål må være jordens nationalisering og udlejning af jorden til brugerne på jordrentevilkår. KAP støtter endvidere oprettelsen af andelsbrug og udnyttelsen af maskiner og bearbejdningsled på andelsvilkår.

7) Kapitalismens hensynsløse udnyttelse af produktivkræfterne fører til en øget trussel mod miljøet. Gennem kamp for teknologisaftaler, bedre arbejdsmiljø og imod forurening må denne trussel i videst muligt omfang formindskes. KAP går ind for skabelsen af en offentlig miljøvenlig produktion, for udvikling af alternative energikilder og imod A-kraft.

8) Ungdommen er særlig udsat for kapitalismens kriser og overgreb. KAP støtter ungdommens kamp for demokratiske rettigheder, herunder kampen for medlemsskab af fagforeningerne. KAP støtter ungdommens kamp for en bolig, der kan betales. KAP vender sig mod særlige systemer, der forringer ungdommens lønvilkår. KAP går ind for studenter- og lærlingeløn.

9) De gamles forhold er ofte under al kritik. KAP går ind for en folkepension til alle med den højeste dagpengesats som minimumsbeløb. KAP vender sig imod forsøg på at forringe pensionerne for de mange,

der er medlemmer af pensionskasser. Der skal ikke pilles ved disse pensioner, før en samlet pensionsreform skaber lige og lige gode vilkår for de gamle.

10) Kapitalismen forsøger at dæmme op for og knuse den kvindopolitiske kamp, som fik et opsving fra slutningen af 1960'erne. KAP vender sig imod bestræbelserne på at gøre kvinderne til en særlig underbetalt arbejdskraftreserve, imod forsøgene på at udnytte en »ny kvindelighed« til at stække kampen for kvindernes ligeberettigelse, og går ind for at forene alle arbejderklassens kvinder i kampen for kvindernes frigørelse.

11) Kapitalismens krise gør fremmedarbejdernes stilling usikker. KAP går imod forsøg på at diskriminere fremmedarbejderne på ar-

bejdspladserne og i det politiske liv. KAP går ind for, at fremmedarbejderne opnår samme politiske rettigheder som danske arbejdere. KAP vender sig imod ethvert udslag af racisme og kræver forbud mod organisationer, der fremmer racismen. 12) Under kapitalismens krise skærper borgerskabet den ideologiske kamp mod arbejderklassen, mod de venstreorienterede og mod de revolutionære. Der må føres en skarp kamp imod skolernes borgerlige indoktrinering, imod de herskendes forsøg på at fremme »vi-er-alle-i-samme-båd«-mentaliteten og dermed forsøgene på at knuse ethvert tilløb til klassebevidsthed i arbejderklassen, imod liberalismen, konkurrencementaliteten, individualismen og adskillelsen af det private og det politiske.

11. Partiets marxistiske grundlag

KAPs strategiske og taktiske retningslinier for den politiske, økonomiske og ideologiske kamp udvikles på grundlag af marxismens indsigt i naturens og samfundets lovmæssigheder.

KAP afviser forsøg på at gøre marxismen til et dogmatisk koge-bogssystem. Men samtidig må det fremhæves, at den marxistiske indsigt i virkeligheden ikke er baseret på tilfældige observationer af den, men tager sit faste udgangspunkt i en helheds erkendelse af naturen og samfundet: Den dialektiske materialisme.

Det er den samfundsmæssige væren, der i sidste instans bestemmer menneskenes bevidsthed. Samfundet udvikles som følge af menneskenes kamp for at fravriste naturen de goder, der er det materielle grundlag for menneskenes eksistens. Dette grundlag er igen forudsætningen for menneskenes tankemæssige og kulturelle udfoldelse, samtidig med at denne udfoldelse påvirker det materielle grundlag.

Udviklingen i natur og samfund er en følge af modsætninger i naturen selv, mellem naturen og samfundet og mellem menneskene indbyrdes. I

samfundenes historie har det været modsætningen mellem produktivkræfter og produktionsforhold, der har drevet udviklingen fremad. Den politiske og ideologiske overbygning har til enhver tid genspejlet og samtidig stået i modsætning til samfundets basis, produktionsforholdene. Siden det urkommunistiske samfund gik i opløsning, har det været klassekampen — kampen om tilegnelsen af det af de arbejdende fremstillede produkt —, der har været den vigtigste samfundsmæssige modsætning, hvori modsætningen mellem produktivkræfter og produktionsforhold er kommet til udtryk. Klassekampen har således været drivkraften i historien og vil fortsat være det, så længe der eksisterer klassedeelte samfund.

Anvendes denne grundlæggende indsigt i naturens og samfundets lovmæssigheder af arbejderklassen til indgribende forandringer, vil det være muligt at skabe et socialistisk samfund, der peger frem mod det endelige mål: Det klasselese kommunistiske samfund, hvor enhver yder efter evne og modtager efter det kollektivt tilpassede behov. Dermed frigøres for alvor produktivkræfterne

fra classesamfundets lænker. Men-
 neskenes er for alvor trådt fra nød-
 vendighedens ind i frihedens rige,
 hvor materiel knaphed og denne

- knapheds tvang er afløst af menne-
- skenes bevidste herredømme over
- deres egen tilværelse. Først da er
- menneskene både lige og frie.

12. Perspektivet i 1980'erne

KAP lægger dette principgrundlag for kampen mod imperialismen og kapitalismen, for socialismen og kommunismen frem i en periode, hvor klassekampen såvel internationalt som i vort eget land er uhyre kompliceret, og hvor den optimisme, der fandtes for nogle år siden, i 1980'ernes begyndelse er blevet afløst af skuffelse, mismod og selv-kritisk opger.

KAP har på egen krop mærket de piskesnert, som socialismens kompromittering og højredrejningen, der er fulgt med den kapitalistiske verdens krise, har ført med sig.

Men dette principgrundlag bygger

10 samtidig på en grundlæggende for-
 - ståelse for, at nok kan socialismen
 - komme ud for kraftige tilbageslag,
 - og nok kan kapitalismen vise sig
 - mere sejlivet, end man havde håbet
 15 - alligevel er vi vidne til, at
 - kapitalismen slår flere og flere
 - sprækker, at arbejderklassen i de
 - statskapitalistiske lande rører på sig,
 - og at imperialismens mest fremtræ-
 20 - dende bastioner, de to supermagter,
 - gang på gang stækkes af folkenes og
 - nationernes modstand mod dem.
 - Det er i dette perspektiv, KAP's
 - kongres fremlægger dette princip-
 25 - grundlag.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk